

บทที่ ๑ ไม่รู้ว่าจะไม่รัก

แม่ลมหนาวกำลังจะพัดผ่านไป โดยมีกลิ่นอายความสดชื่นจาก หน่ออ่อนของต้นไม้และแสงแดดเจิดจ้าใต้ฟ้าใสกระจ่างมาแทนที่ หาก อุณหภูมิซึ่งยังเกี่ยวจรั้นค่อยๆ ไต่ระดับขึ้นอย่างเชื่องช้าก็ทำให้ความ เย็นเยือกที่แทรกซ่อนอยู่ในอากาศยังไม่จางไป

ที่ลานกว้างระหว่างอาคารใหญ่ๆน้อยซึ่งกระจายตัวอยู่อย่างเป็น ระเบียบคลาคล่ำไปด้วยมนุษย์โลกผู้เติบโตอยู่ในเขตหนาวส่วนใหญ่ ซึ่งพร้อมใจพากันออกมานั่งรับแดดอย่างสบายอารมณ์ ในขณะที่บรรดา คนที่คุ้นเคยกับอากาศอบอุ่นจรร้อนของกลุ่มประเทศแถบเส้นศูนย์สูตร ก็ยังสมัครใจจะนั่งจับกลุ่มกันอยู่ภายในอาคารมากกว่า

ร่างสูงก้าวเท้ายาวๆ หลีกเสียงฝูงชนที่ทยอยกันออกมาจากอาคาร หลังเสียงสัญญาณหมดคาบช่วงกลางวันเข้าไปภายในอาคารอันเป็น ศูนย์อาหารของมหาวิทยาลัยเบื้องหน้า หน้าต่างกระจกรอบด้านที่ ปูจากพื้นจรดเพดานสลัดกับผนังสีขาวยสะอาดตาและเพดานสูงโปร่ง ช่วยให้ภายในดูสว่างไม่แพ้ด้านนอก กลิ่นอาหารจางๆ ลอยมาจาก บริเวณร้านค้าที่เรียงรายกันอยู่อีกด้านกระตุ้นให้น้ำย่อยทำงานได้

อย่างดี

"เฮ้ย พัท ทางนี้"

เสียงที่ดังขึ้นเรียกให้เขาหันไปมองก่อนเปลี่ยนทิศทางการเดินเข้าไปหากลุ่มคนที่นั่งล้อมโต๊ะกันอยู่ หลังจากทักทายกันครบถ้วน ใครคนหนึ่งก็ถามขึ้น

"แล้วแถววัลย์นายหายไปไหน"

พาดานส์เลิกคิ้วมองคนพูดแทนการถาม ก่อนที่คำตอบจะส่งเสียงมาแต่ไกลโดยไม่ต้องรอคำเฉลยจากใคร

"พี่พัทค่า" เสียงแจ้วแปดหลอดนำหน้ามา ตามด้วยร่างบางที่ถลาเข้ามาถึงในชั่วอึดใจเหมือนถูกดึงดูดด้วยแม่เหล็กต่างขั้ว แม้จะไม่ใช่คนสวยจัดอย่างที่เจ้าตัวมั่นใจนักหนา แต่พอรวมองค์ประกอบตากลมโต จมูกสวยกำลังพอดี กับริมฝีปากได้รูปเข้าด้วยกันก็ทำให้เธอดูน่ามองไม่น้อย

บรรดาชายหนุ่มที่นั่งล้อมวงอยู่ยกคิ้วใส่กันพลางกลั่นเสียงหัวเราะขลุกลักในลำคอ ยกเว้นผู้ที่ถูกคนมาใหม่สอดแซนคล้อยกับแซนตนแล้วลือกไว้แน่น รอยยิ้มที่หวังคิ้วเข้มปรากฏขึ้นทันทีที่เขาเห็นแม่แถววัลย์ถนัดตา

"ทำไมไม่ใส่แจ็กเก็ตมาด้วย"

หญิงสาวที่แต่งตัวด้วยกางเกงยีนกับเสื้อยืดแขนสั้นสีชมพูแปร้นพอดีตัวก็ยิ้มให้อย่างไม่หวั่นเกรงในน้ำเสียงดูๆ นั้นแม่แต่น้อย "ก็มันไม่หนาวแล้วนี่คะ"

"ตอนนี้ยังมีแดดก็ไม่ค่อยหนาว แต่กว่าเราจะกลับบ้านก็แดดหมดแล้วนะ"

"ถึงตอนนั้นณาน่าค่อยขอยืมพี่พัทใส่ก็ได้คะ"

"ดูละครมากไปหรือเปล่า พี่ไม่ใช่พระเอกสุภาพบุรุษที่จะมาสละเสื้อให้เราได้ทุกทีนะ"

ขณะที่อีกฝ่ายกำลังจะอำปากพูด เสียงที่สามก็เอ่ยแซวขึ้นหลังจากนั่งกลอกตาฟังทั้งสองโต้ตอบกันอย่างไม่สนใจคนรอบข้างมาชั่วครู่ "อาณา่ายมของพี่ก็ได้นะ ถ้าเจ้าพี่มันหวงเสื้อนักล่ะก็"

ธอันดาหันหน้าไปยกมือไหว้คนอื่นๆ จนครบทั้งวงก่อนตอบ "ไม่เป็นไรค่ะ พี่พี่ไม่หวงกับอาณา่าหรืออ แค่ว่าแกล้งพูดไปแบบนั้นเอง ในรถพี่พี่หมีเสื้อเตรียมไว้สำหรับอาณา่าเสมอแหละ"

"นึกว่าจะไม่เห็นหัวพวกพี่ซะแล้ว มาถึงก็คุยกับนายพี่คนเดียว ไม่ทักพวกพี่เลย" หนุ่มรุ่มพี่อีกคนแสร้งเอ่ยตัดพ้อ

"โธ่ พูดเหมือนพวกพี่ไม่มีหัว ธอันดาถึงจะไม่เห็น"

หญิงสาวตอบกลับเสียงอ่อนเสียงหวานจนคนฟังซักไม่แน่ใจว่าเจ้าหล่อนต้องการพูดรวมหอมแก้ความเข้าใจผิดหรือจงใจกระทบกระเทียบกันแน่

"อาณา่า!" พาณาส์ลงเสียงหนักอย่างตำหนิ "พูดแบบนี้ได้ยังไง"

"ไม่เป็นไรน้า แค่อ้อกันเล่นเท่านั้นเอง ไซ้มี๊จะน้องอาณา่า" หนุ่มรุ่มหน้าทะเล้นคนเดิมซัด โดยไม่ลืมหยอดทิ้งท้ายตามนิสัยเจ้าชู้ของตน

"ไซ้เลยคะ สงสัยว่าคงมีคนล้อเล่นกับพี่แบบนี้บ่อยนะคะ ถึงได้เชื่อง่าย เข้าใจง่ายดีจัง" อีกฝ่ายขานรับโดยเร็วด้วยน้ำเสียงและรอยยิ้มหวานจัดที่ขัดกับคำพูดแปร่งหูซึ่งฟังแล้วแสบๆ คันๆ พิกุล ร้อนถึงคนกลางต้องปรามเสียงเข้มข้นอีก

"หนูณา!"

"ขอโทษค่ะ" เธอรีบเอ่ยขึ้นโดยไม่ต้องรอให้ใครทวงถาม แต่จากใบหน้าระรื่นปราศจากความสลดแม้เพียงนิด กับตาโตที่ฉายแววขบขันอย่างไม่ปิดบังก็ทำให้คนอื่นเข้าใจได้ไม่ยากว่าเจ้าตัวคงไม่รู้สึกรอยยิ้มที่พูดออกมาสักเท่าไร พาณาส์จึงได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ อย่างอ่อนใจกับความแสบของคนข้างตัวที่นับวันดูจะเพิ่มและพูนขึ้นอย่างยากที่จะรับมือ

...เมื่อไหร่ๆ ก็ไม่มีใครไถ่ภัยตัวฉันนี้ได้จนทางเสียที

เขารู้จักกับฉันตามาตั้งแต่เด็กเพราะบิดามารดาเป็นเพื่อนสนิทกัน หญิงสาวเป็นลูกสาวคนเล็กของนักธุรกิจใหญ่เจ้าของกิจการโรงแรมและบริษัทท่องเที่ยวที่มีเครือข่ายกว้างขวาง ในขณะที่ครอบครัวเขาประกอบธุรกิจด้านการก่อสร้าง ออกแบบและตกแต่ง เท่าที่พอจะนึกได้จากความทรงจำวัยเยาว์อันรางเลือน เด็กหญิงในวันแรกเจอตุ่มนูนมีบอบบางไม่ต่างอะไรกับขนมสายไหมสีหวานฟูนุ่มในมือ ดวงตากลมสุกใสสีน้ำตาลอ่อนเงื่อไปด้วยแววชัดเจน และขาดความมั่นใจอย่างเด่นชัด ร่างเล็กพยายามซุกซ่อนตัวอยู่หลังผู้ปกครองหรือแม่ที่พี่ชาย พี่สาวอยู่ตลอดเวลาที่มีคนแปลกหน้าร่วมอยู่ด้วย

แต่แล้ววันหนึ่งภาพเด็กหญิงน่าทะนุถนอมนั้นกลับจางหายไป โดยที่คนรอบข้างก็ไม่รู้ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นเริ่มต้นขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่ หากกว่าจะรู้ตัวกันอีกทีก็มีสาวน้อยสดใสแต่แสนแสบเข้ามาแทนที่แล้ว ยิ่งฐานะของครอบครัวที่เข้าข่ายร่ำรวย ประกอบกับความเป็นน้องน้อยของบ้านทำให้เจ้าหล่อนได้รับการประคบประหงมตามใจมากกว่าปกติ เธอจึงเติบโตขึ้นเป็นหญิงสาวที่ร่าเริงแจ่มใส...มากไปนิด เปิดเผยจริงใจ...จนขวางหูขวางตาบางคนในบางครั้ง คือดั่ง...อย่างหน้าชื่นตาบานและไม่มีใครคัดค้านได้ และสั่งสมความเป็นตัวของตัวเองแบบไม่ค่อยแคร์สายตาคนอื่น ความมั่นใจในตัวเองระดับเกินพิกัด รวมทั้งความเอาแต่ใจตามประสาลูกคุณหนูผู้แสนสบายมาตลอดชีวิต

อย่างไรก็ตามด้วยพื้นฐานนิสัยและการอบรมเลี้ยงดูอย่างดีก็ทำให้เธอนั้นมีความน่ารักอยู่ในตัวไม่น้อย ไม่ต้องถามหาคนอื่นไกลก็พ่อแม่เขาที่แหละที่รักและให้ความเอ็นดูเจ้าหล่อนเสียเหลือเกิน อันที่จริงพวกท่านก็สนิทสนมและรักใคร่ทั้งสามพี่น้อง อันได้แก่ณัฐกฤต ณิชวรณ และณัณดาในฐานะลูกของเพื่อน หากกับน้องนุชสุดท้องนี้แทบจะเรียกได้ว่าโปรดปรานไม่ต่างอะไรกับลูกของตัวเองอย่างเขา

เลยที่เดียว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นแม่จะมีครอบครัว ญาติพี่น้อง และผองเพื่อน รายล้อมอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง บุคคลที่มีอิทธิพลและเป็นคนที่สาวน้อย 'ติด' และยอมลงให้มากที่สุดกลับกลายเป็นพี่ชายร่วมโลกอย่างเขา จะด้วยจิตวิทยาทฤษฎีใดหรือเวทมนตร์คาถาบทไหนก็แล้วแต่ เด็กสาวที่ได้รับคำนิยามว่าแสนเซียวเปรี้ยวซ่าส์และบ้าสุดๆ กลับเชื่อฟังเขา เป็นอย่างดี บ่อยครั้งที่เวลาใครอยากให้เธอทำอะไรสักอย่าง จะต้องมาขอให้เขาช่วยเจรจาให้ จนมารดาเธอถึงกับออกปากอวยกยูกสาว คนนี้ให้อยู่ในความดูแลของเขาไปเสียเลย

แม้กระทั่งชื่อเล่นที่เขาแก้งเปลี่ยนจาก 'อาณา' เป็น 'หนูณา' เพื่อหย่าเย้าแม่หนูที่วิ่งพล่านตามติดเขาตลอดเวลาก็ยังกลายเป็นชื่อ ลำคัญที่เจ้าตัวภาคภูมิและปลาบปลื้มใจเป็นพิเศษจนสงวนไว้สำหรับ ครอบครัวและคนที่สนิทสนมเป็นพิเศษอย่างเขาเท่านั้น เรียกว่าถ้าใคร ที่อยู่นอกเหนือกลุ่มยกเว้นดังกล่าวเกิดอยากลองของเรียกขานเธอด้วย ชื่อนี้บ้าง ก็จะได้รับคำตอบกลับอย่างแสนประทับใจจนไม่คิดหาญกล้า อีกเลย

และเมื่อเวลาผ่านไป ความสนิทสนมเหล่านี้จึงก่อให้เกิดความคิด พิลึกพิลั่นระหว่างสองมารดา...ความคิดที่พบเจอได้บ่อยๆ ตามหนังสือ นิยายและละครน้ำเน่าหลังข่าว ซึ่งทำให้บรรดาเพื่อนสนิทของเขาที่รู้ เรื่องนี้เข้าถึงกับหัวเราะก๊ากต่อหน้าต่อตาอย่างปราศจากความเกรงใจ โดยสิ้นเชิง

'ไม่ขำนะเอ็ง' พาดนาสน์ตาขวางใส่เพื่อนที่มีความสุขอยู่บนความ กระจักกระจวนของเธอ อันที่จริงเขาไม่ได้รังเกียจอะไรเธอ หากก็ไม่มี ความรู้สึกพิเศษที่นอกเหนือไปจากความสนิทสนม ผูกพัน และเอ็นดู เสมือนน้องสาวที่เขาไม่มีเท่านั้น

'อาณา ตามใจคุณแม่หน่อย ถือซะว่าเป็นงานอดิเรกของคนรุ่น

ถ้าแก่เนี่ยที่มีลูกชายหล่อลูกสาวสวย'

พอบ่นกับมารดาตรงๆ ก็ได้รับคำตอบที่เหมือนจะให้ความหวังว่า 'แม่ไม่ได้บังคับ แต่สนับสนุนและบอกให้พัทรู้ว่าแม่ชอบหนูมาแต่สุดท้ายคนที่ตัดสินใจเลือกก็คือเรา จะเอาอย่างไรก็บอก ไม่มีใครว่าอะไรสักหน่อย'

ฟังแล้วก็เกือบจะโล่งใจขึ้นได้ ถ้าไม่มีประโยคตบท้ายตามมา 'แต่จนกว่าพัทจะหาแฟนถูกใจได้ แม่ขอถือคุณหนูไว้ในตำแหน่งว่าที่สะใภ้ก่อนแล้วกัน'

ส่วนเจ้าของตำแหน่งว่าที่สะใภ้ก็มีได้คัดค้านอะไรจริงๆ ต้องบอกว่าปลาบปลื้มและเต็มใจรับตำแหน่งเป็นที่ยิ่งเสียด้วย เจ้าตัวถึงกับพนมมือกราบที่ตักคุณสายพิณอย่างนอบน้อมสวยงามพร้อมคำพูดที่ทำให้เขาถอนหายใจเฮือก

'ต้องขอบคุณคุณป้าพิณมากๆ ค่ะที่ไว้วางใจยกพี่พัทให้ดูแลดูแลนำสัญญาว่าจะดูแลพี่พัทอย่างดีที่สุดค่ะ'

...เอาเข้าไป!

การได้รับแรงสนับสนุนและการเปิดโอกาสขั้นดีแบบนี้ทำให้เด็กสาวที่ปกติเกะหนึบอยู่แล้วยิ่งประจบเขาติดหนึบ จากผลการเรียนที่เคยอยู่ในระดับกลาง ผน้อndaฮีดจนสามารถสอบผ่านเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังซึ่งเขาศึกษาอยู่ได้เพียงแต่ต่างคณะออกไป แม้ว่าด้วยวัยที่ต่างกันถึงสามปีทำให้ช่วงเวลาการใช้ชีวิตในสถาบันเดียวกันจำกัดแคปีเดียว แต่เธอก็ใช้เวลาไม่น้อยอย่างคุ้มค่าด้วยการนำเสนอตัวเองอยู่ในแทบทุกสถานที่ที่มีเขาอยู่จนเพื่อนร่วมคณะ ต่างคณะ และต่างมหาวิทยาลัยของเขารู้จักเธอกันถ้วนหน้า

หลังจากเรียนจบชายหนุ่มก็เดินทางมาศึกษาต่อยังต่างประเทศ แต่ก็อย่าคิดว่าจะเป็นอิสระ เพราะสาวเจ้าก็ยังไม่ละความพยายาม ยังคอยส่งทั้งไปสการ์ด จดหมาย อีเมล โทรศัพท์ และทุกช่องทาง

สื่อสารที่มี รวมทั้งการบินมาเยี่ยมเยียนเขาแทบจะทุกช่วงของการปิดภาคเรียน และในที่สุดเมื่อรับปริญญาเป็นอันเรียบร้อย หญิงสาวก็ย้ายตัวเองมาศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่เดียวกับเขาซึ่งกำลังทำปริญญาเอกอีกจนได้

‘น้ำฝากน้องด้วยนะพ้า จะให้ไปเรียนที่อื่นน้ำก็ไม่วางใจ’ คุณณัชชาพรเอ่ยฝากฝังไว้ตอนที่พาเธอมาส่ง

‘ถ้าเป็นที่อื่นที่ไม่มีพ้า ถึงพอกับแม่ให้ไป ญาติก็ไม่ไปหรอกค่ะ’ คนถูกฝากหันไปแก้คำพูดของมารดาในทันที

ไม่ว่าเมื่อไหร่เธอไม่เคยลังเลในการแสดงออกซึ่งความรักที่มีต่อเขาเลย แม้การกระทำเหล่านี้จะทำให้อดีตจิตใจเป็นบางครั้ง หากความมั่นคงและสม่ำเสมอของเธอนั้นทำให้เขาไม่อาจเอ่ยปากปฏิเสธรอยยิ้มที่พุ่งตรงมายังเขาเสมอได้ นานๆ เข้าเลยกลายเป็นเหมือนเรื่องปกติสำหรับคนรอบข้างที่จะเห็นหญิงสาวคอยป้วนเปี้ยนเวียนวนอยู่รอบกายเขา...ปกติแต่ก็น่าขบขันมากพอที่จะทำให้เกิด ‘ชื่อ’ ใหม่ๆ เพื่อใช้เรียกเธอ รวมถึงชื่อ ‘เถาวัลย์’ ซึ่งเขาเพิ่งได้ยินมาสดๆ ร้อนๆ เมื่อครูนี้นี้ด้วย

"ตกลงว่าไปพ้า ที่ว่าจะไปเที่ยวกันตอนสปริงเบรก* โจมันไปเช่ารถตู้ไว้แล้ว ถ้านายไม่ไปจะได้ไปถามคนอื่น"

"ไปเที่ยวเหอะคะ" สาวเสื้อชมพูตาโตก่อนตอบรับแทนทันที "ไปสิคะ พ้าพ้ากับญาติไปด้วย"

"รู้เหอะเราว่าเขาจะไปไหนกันนะ"

เธอนดาหันไปยิ้มกว้างใส่ตาคนถามข้างตัว "ที่ไหนไม่รู้หรอกค่ะ แต่รู้ว่าพ้าพ้ารู้ใจญาติว่าอยากเที่ยว เพราะนั่นพ้าพ้าก็น่าจะไป ไซ้มีัยคะ"

ได้ยินแล้วคนอื่นที่นั่งฟังอยู่โดยรอบก็ได้บริหารกระพุ้งแก้มด้วย

* วันหยุดช่วงสั้นๆ ระหว่างภาคการศึกษาดูไม่ผลิ

การกลั่นแกล้งกันอีกรอบ ส่วน 'คนรู้ใจ' นั้นก็ได้แต่ปลง

...เจอแบบนี้แล้วเขาจะตอบอะไรได้ล่ะ นอกจากคำว่า 'ใช่' เหมือนทุกที

นั่นไง รอบที่ยี่สิบเจ็ด เสียงนับเลขในใจดังขึ้นตามที่คาดเดาไว้

ครอบครัวสวยที่วาดขอบให้คมเข้มด้วยสีเทาเข้มผสมกากเพชร สะท้อนประกายวาววับกวาดมองมนุษย์โลกร่วมพาหนะโดยรอบ นอกจากเธอแล้วยังมีมนธริราอีกคนที่ยังไม่หลับ แต่กระนั้นสาวรุ่นที่ผู้นั่งอยู่ท้ายรถนั้นกำลังเปล็ดเปลื่นกับโลกส่วนตัวด้วยการฟังเพลงจากเครื่องเล่น MP3 ที่พกมาประกอบการเหม่อมองออกไปยังทิวทัศน์นอกกรด จึงทำให้ไม่ทันสังเกตว่าจิตติซึ่งทำหน้าที่ขับรถตู้คันใหญ่พาเพื่อนๆ ไปยังจุดหมายต่างรัฐนั้นระบายความมั่งงุ่นผ่านการอำปากหวานเกินสองโหลแล้ว แถมขยี้ตาแรงๆ อีกเจ็ดครั้งด้วย

ปล่อยไว้แบบนี้เห็นจะไม่ดีแน่ๆ นะคะ ฅอันตาใคร่ครวญ แต่จะให้เอ่ยปากไม่ว่าจะเป็นการแนะนำให้ผู้คนง่วงได้พักผ่อนก่อนเดินทางต่อ หรือให้คนอื่นขับแทนก็อาจจะมึปัญหาเหมือนครั้งที่แล้วได้

จิตติเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน และเป็นโต้โผหลักในการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยว รวมถึงงานรื่นเริงต่างๆ หากข้อเสียของเขา คือความดันทุรัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องการขับรถซึ่งเป็นกิจกรรมที่เขาชอบเป็นชีวิตจิตใจและเหมาะหน้าที่นี้ทุกครั้งที่มีการเดินทางอย่างไม่ยอมให้ใครปฏิเสธ จนกระทั่งครั้งที่แล้วซึ่งมีคนพยายามขอขับแทนเนื่องจากเห็นว่าเขาพักผ่อนไม่เพียงพอก่อนการเดินทาง พอเข้าสี่โมงๆ เข้า ชายหนุ่มก็เสียงดังใส่จนเป็นเรื่องทะเลาะกันใหญ่โตขึ้นมา

เพราะฉะนั้นจะให้เอ่ยปากตรงไปตรงมานั้นเจ้าตัวก็คงไม่ยอมรับความจริงว่าตนเองกำลังง่วงอยู่ดี

เฮ้อ ผู้ชาย จะยอมรับอะไรง่าย ๆ ลักเรื่องนี้จะขาดออกซิเจน

หรือไงก็ไม่รู้

ฉันนั่งตามองการหาวครั้งที่ยี่สิบแปดแล้วก็ตัดสินใจ

อันที่จริงก็ไม่อยากยุ่งด้วยหรอกค่ะ เดี่ยวจะว่าคนสวยเรื่องมาก แต่เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของมนุษย์โลกแล้ว คนสวย ก็คงต้องเสียสละสักครั้ง

คิดได้ดังนั้น ริมฝีปากอímที่เคลือบด้วยสีหวานแบบเบอร์รี่เชอร์เบท ก็แผลงฤทธิ์ขึ้น

"จอตค่ะ จอตเดี๋ยวนี จอตดดดด!"

ในที่สุดยานพาหนะที่บรรจุคนสิบชีวิตก็ต้องเลี้ยวเข้าจอดหน้า ร้านกาแฟชื่อดังในบริเวณจุดพักระหว่างทาง เมื่อประตูรถเปิดออก คนที่ทยอยกันลงมาต่างมีใบหน้านัยบ่งแทบไม่ต่างกัน ยกเว้นอยู่คนเดียว

"น้องณาถ่าจ่า อะไรกันนักหนานะเรา" อรรถนหนที่บ่นอู้ เขาหลับ สนิทมาตลอดทางจนมาสะดุ้งตื่นเพราะการแผดเสียงราวกับไฟไหม้ บ้านของหญิงสาว แต่เมื่อสอบถามกันแล้วกลับได้คำตอบสั้นๆ ง่ายๆ เพียงแค่ว่า...เจ้าหล่อนต้องการดื่มกาแฟ

"ก็ไม่ได้หนักหนานี้คะ แค่อขอให้จอตรถเพราะณาถ่าต้องดื่ม กาแฟเดี๋ยวนี" อีกฝ่ายตอบด้วยหน้าตาไม่เดือดเนื้อร้อนใจเลยที่ทำให้ คนทั้งรถต้องใจหายใจคว่ำกับเสียงร้องกะทันหัน พาณาสจึงต้องรีบ ปرامขึ้นก่อนที่ความวุ่นวายของเธอจะทำให้คนอื่นไม่พอใจมากกว่านี้

"ไม่เอาหน้าณาถ่า ทำไม่ต้องเดี๋ยวนี รออีกแค่สองชั่วโมงก็ถึงที่ โน่นแล้ว"

"ไม่ได้ค่ะ ณาถ่าต้องดื่มกาแฟก่อนสิบโมงนะคะ ไม่งั้นจะปวด ศีรษะ ความดันตก ไมเกรนขึ้น ถึงขั้นอารมณ์เสีย และส่งผลต่อผิว รวมทั้งอาจก่อเกิดริ้วรอยก่อนวัยค่ะ"

"พี่บอกให้ดื่มของพี่ไปก่อนก็ไม่ยอม"

"หวย ไม่ได้ห rokok ค่ะ พี่อรรถชงอะไรมาก็ไม่รู้ ฤดูกาลต้องดื่มอเมริกาโน่ดีแคฟเท่านั้นค่ะ แล้วก็ต้องเติมครีมแบบฮาล์ฟแอนด์ฮาล์ฟ และน้ำตาลไม่ขัดสีด้วย"

อาการจิบปากจิบคอดตอบทำให้คนฟังบ้างก็กลอกตา บ้างก็ถอนหายใจอย่างระอา

"แล้วทำไมเมื่อเช้าไม่ดื่มมาให้เรียบบร่อยก่อนล่ะจะคุณน้อง"

"ก็ลืมนี่คะ ปกติฤดูกาลความจำดีพอๆ กับหน้าตานะคะ แต่เมื่อเช้ามัวแต่ทาซันสกรีน เลยเผลอลืมกาแฟ"

"ซันบล็อกนั้นนะ จะรีบหาไปทำไม เขาให้ทาล่วงหน้าก่อนออกแดดแค่นี้สิบนาที นี่เราต้องนั่งรถกันตั้งเกือบห้าชั่วโมง"

"ศัพท์ที่ถูกต้องของครีมกันแดดคือซันสกรีนค่ะ และที่ต้องทาเพราะว่าต่อให้อยู่ในรถ รังสียูวีเอก็สามารส่งทะลุลงมาได้นะคะ พวกฟิล์มติดรถเนี่ยกรองได้แค่แสงค่ะ แต่กรองรังสีไม่ได้ ฤดูกาลต้องกันไว้ก่อนค่ะ อ๊ะ พูดแล้วเดี๋ยวก็ต้องทาอีกสักรอบ"

"ไม่ทาสัก SPF สองร้อยไปเลยละ จะได้ไม่ต้องทาบ่อยๆ" เสียงเยาะอย่างหมั่นไส้ลอยมาจากที่ใดที่หนึ่ง

"เพราะมันไม่จำเป็นค่ะ ค่า SPF สูงๆ ไม่ได้มีประโยชน์สักหน่อยจริงๆ แล้วในชีวิตประจำวันค่า SPF สิบห้าถึงยี่สิบก็พอแล้ว แต่ถ้าออกมาเที่ยวแบบนี้สักสามสิบถึงสี่สิบก็พอค่ะ ทาไปเยาะๆ ก็ไม่ได้มีผลอะไร ประสิทธิภาพการป้องกันอยู่ที่วิธีการทาและค่าความเสถียรของสารตัวนั้นๆ ไม่ใช่ค่ากรองรังสีห rokok ค่ะ ไม่เชื่อถามพี่มนก็ได้ค่ะ พี่มนเป็นคนบอกฤดูกาลเอง"

ว่าที่มหาบัณฑิตสาขาวิทยาศาสตร์เคมีถึงกับชะงักที่ถูกลากเข้าไปเป็นแหล่งข้อมูลของคนพูด พานให้นี่ก็ไปถึงตอนที่คนตรงหน้าฮอตไลน์สายร้อนมาหาในขณะที่เธอกำลังทำงานอยู่ในห้องแล็บอย่างชะม๊กเขม่น แล้วก็ต้องผละออกไปรับโทรศัพท์สาวรุ่นน้องที่กำลัง